
Anugita

अनुगीता

Document Information

Text title : anugItA

File name : anugiitaa.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Proofread by : Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

Description-comments : Adhyaya numbers 16-19 in Ashvamedhika, Mahabharata

Acknowledge-Permission: Professor Tokunaga

Latest update : June 2, 1998, December 30, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

December 30, 2022

sanskritdocuments.org

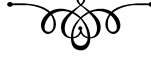

Anugita

अनुगीता

मडाभास्ते आश्वमेधिकाध्यायान्तर्गता

अध्यायः १६

जनमेजय उवाच

सभायां वसतोस्तस्यां निडत्यारीन्मडात्मनोः ।
केशवार्जुनयोः का नु कथा समभवद्दुविज ॥ १ ॥

वैशम्पायन उवाच

कृषणेन सडितः पार्थः स्वरज्यं प्राप्य डेवलम् ।
तस्यां सभायां रभ्यायां विजडार मुडा युतः ॥ २ ॥

ततः डञ्चित्सभोद्देशं स्वर्गोद्देशसमं नृप ।
यदृच्छ्या तौ मुडितौ जग्मतुः स्वजनावृतौ ॥ ३ ॥

ततः प्रतीतः कृषणेन सडितः पाण्डवोऽर्जुनः ।
निरीक्ष्य तां सभां रभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥ ४ ॥

विडितं ते मडाभाडो सङ्ग्रामे समुपस्थिते ।
माडात्स्यं डेवकीमातस्तस्य ते रुपमैश्वरम् ॥ ५ ॥

यत्तु तदभवता प्रोक्तं तडा केशव सौडुडात् ।
तत्सर्वं पुरुषव्याघ्र नष्टं मे नष्टयेतसः ॥ ६ ॥

मम डौतूडलं त्वस्ति तेष्वर्थेषु पुनः प्रभो ।
भवांश्च डारकां गन्ता नचिराडिव माधव ॥ ७ ॥

वैशम्पायन उवाच

अेवमुक्तस्ततः कृषणः डुल्लुगुनं प्रत्यभाषत ।
परिष्वज्य मडातेजा वचनं वडतां वरः ॥ ८ ॥

वासुदेव उवाच

श्रावितस्त्वं मया गुह्यं ज्ञापितश्च सनातनम् ।
 धर्मं स्वरूपिणं पार्थ सर्वलोकांश्च शाश्वतान् ॥ ८ ॥
 अबुद्ध्वा यत्र गृहीथास्तन्मे सुमहदप्रियम् ।
 नूनमश्रद्धानोऽसि दुर्मैधाश्चासि पाण्डव ॥ १० ॥
 स हि धर्मः सुपर्याप्तो ब्रह्मणः पदवेदने ।
 न शक्यं तन्मया भूयस्तथा वक्तुमशेषतः ॥ ११ ॥
 परं हि ब्रह्म कथितं योगयुक्तेन तन्मया ।
 ठतिहासं तु वक्ष्यामि तस्मिन्नर्थे पुरातनम् ॥ १२ ॥
 यथा तां बुद्धिमास्थाय गतिमत्र्यां गमिष्यसि ।
 शृणु धर्मभृतां श्रेष्ठ गदतः सर्वमेव मे ॥ १३ ॥
 आगच्छद्ब्राह्मणः कश्चित्स्वर्गलोकादरिन्दम् ।
 ब्रह्मलोकाय्य दुर्धर्षः सोऽस्माभिः पूजितोऽभवत् ॥ १४ ॥
 अस्माभिः परिपृष्टश्च यदाह भरतर्षभ ।
 दिव्येन विधिना पार्थ तच्छृणुष्वविचारयन् ॥ १५ ॥

ब्राह्मण उवाच

भोक्षधर्मं समाश्रित्य कृष्ण यन्मानुपृच्छसि ।
 भूतानामनुकम्पार्थं यन्मोहच्छेदनं प्रभो ॥ १६ ॥
 तत्तेऽहं सम्प्रवक्ष्यामि यथावन्मधुसूदन ।
 शृणुष्ववाहितो भूत्वा गदतो मम माधव ॥ १७ ॥
 कश्चिद्विप्रस्तपो युक्तः काश्यपो धर्मवित्तमः ।
 आससाह द्विजं कञ्चिद्दुर्माणाभागतागमम् ॥ १८ ॥
 गतागते सुबहुशो ज्ञानविज्ञानपारगम् ।
 लोकतत्त्वार्थकुशलं ज्ञातारं सुभदुःखयोः ॥ १९ ॥
 अतिस्मरणातत्त्वज्ञं कोविदं पुण्यपापयोः ।
 द्रष्टारमुख्यनीयानां कर्मभिर्दोहिनां गतिम् ॥ २० ॥
 यरन्तं मुक्तवत्सिद्धं प्रशान्तं संयतेन्द्रियम् ।
 दीप्यमानं श्रिया ब्राह्म्या कर्मभाणं य सर्वशः ॥ २१ ॥

अन्तर्धानगतिज्ञं य श्रुत्वा तत्त्वेन काश्यपः ।
तथैवान्तर्हितैः सिद्धैर्यान्तं यङ्घ्रैः सः ॥ २२ ॥
सम्भाषमाणमेकान्ते समासीनं य तैः सः ।
यदृच्छया य गच्छन्तमसक्तं पवनं यथा ॥ २३ ॥
तं समासाद्य मेधावी स तदा द्विजसत्तमः ।
यरणौ धर्मकामो वै तपस्वी सुसमाहितः ।
प्रतिपेदे यथान्यायं भक्त्या परमया युतः ॥ २४ ॥
विस्मितश्चाद्भुतं दृष्ट्वा काश्यपस्तं द्विजोत्तमम् ।
परिचारेण मडता गुरुं वैद्यमतोषयत् ॥ २५ ॥
प्रीतात्मा योपपन्नश्च श्रुतयारित्रसंयुतम् ।
भावेन तोषयञ्चैनं गुरुवृत्त्या परन्तपः ॥ २६ ॥
तस्मै तुष्टः स शिष्याय प्रसन्नोऽथाश्रवीद्गुरुः ।
सिद्धिं परामभिप्रेक्ष्य शृणु तन्मे जनार्दन ॥ २७ ॥

सिद्ध उवाच

विविधैः कर्मभिस्तात पुण्ययोगैश्च केवलैः ।
गच्छन्तीह गतिं मर्त्या देवलोकेऽपि य स्थितिम् ॥ २८ ॥
न क्वचित्सुभमत्यन्तं न क्वचिच्छाश्वती स्थितिः ।
स्थानाख्य मडतो ब्रंशो दुःखलब्धात्पुनः पुनः ॥ २९ ॥
अशुभा गतयः प्राप्ताः कष्टा मे पापसेवनात् ।
काममन्युपरीतेन तृष्णया मोहितेन य ॥ ३० ॥
पुनः पुनश्च मरणं जन्म चैव पुनः पुनः ।
आडारा विविधा भुक्ताः पीता नानाविधाः स्तनाः ॥ ३१ ॥
मातरो विविधा दृष्टाः पितरश्च पृथग्विधाः ।
सुभानि य विचित्राणि दुःभानि य मयानघ ॥ ३२ ॥
प्रियैर्विवासो बहुशः संवासश्चाप्रियैः सः ।
धननाशश्च सम्प्राप्तो लब्ध्वा दुःखेन तद्गनम् ॥ ३३ ॥
अवमानाः सुकष्टाश्च परतः स्वजनान्तथा ।
शारीरा मानसाश्चापि वेदना भृशदारुणाः ॥ ३४ ॥

प्राप्ता विमाननाश्वोत्रा वधबन्धाश्च दारुणाः ।
 पतनं निरये यैव यातनाश्च यमक्षये ॥ ३५ ॥
 जरा रोगाश्च सततं वासनानि य भूरिशः ।
 लोकेऽस्मिन्ननुभूतानि द्वन्द्वजानि भृशं मया ॥ ३६ ॥
 ततः कदाचिन्निर्येदान्निकारान्निःकृतेन य ।
 लोकेतन्त्रं परित्यक्तं दुःभार्तेन भृशं मया ।
 ततः सिद्धिरियं प्राप्ता प्रसादादात्मनो मया ॥ ३७ ॥
 नाहं पुनरिडागन्ता लोकांनालोक्याभ्यहम् ।
 आ सिद्धेरा प्रजासर्गादात्मनो मे गतिः शुभा ॥ ३८ ॥
 उपलब्धा द्विजश्रेष्ठ तथेयं सिद्धिरुत्तमा ।
 एतः परं गमिष्यामि ततः परतरं पुनः ।
 भ्रष्टमणः पदमप्यग्रं मा तेऽभूदत्र संशयः ॥ ३९ ॥
 नाहं पुनरिडागन्ता मर्त्यलोके परन्तप ।
 प्रीतोऽस्मि ते मडाप्राज्ञा भ्रूढि किं करवाणि ते ॥ ४० ॥
 यदीप्सुरूपपन्नस्त्वं तस्य कालोऽयमागतः ।
 अभिजाने य तदहं यदर्थं मामुपागतः ।
 अथिरात्तु गमिष्यामि येनाहं त्वामययुदम् ॥ ४१ ॥
 भृशं प्रीतोऽस्मि भवतश्चारित्रेण विचक्षण ।
 परिपृच्छ यावद्भवते भाषे यद्यत्तवेप्सितम् ॥ ४२ ॥
 भुङ्क्षु मन्ये य ते बुद्धिं भृशं सम्पूजयामि य ।
 येनाहं भवता बुद्ध्यो मेधावी ह्यसि काश्यप ॥ ४३ ॥
 एति श्रीमडाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि समदशोऽध्यायः ॥

अध्यायः १७

वासुदेव उवाच
 ततस्तस्थोपसङ्गुल्य पादौ प्रश्नान्सुदुर्वयान् ।
 पप्रच्छ तांश्च सर्वान्स प्राड धर्मभृतां वरः ॥ १ ॥

काश्यप उवाच

कथं शरीरं व्यवते कथं यैवोपपद्यते ।
 कथं कष्टाख्य संसारात्संसरन्परिभुज्यते ॥ २ ॥
 आत्मानं वा कथं युक्त्वा तच्छरीरं विमुञ्चति ।
 शरीरतश्च निर्मुक्तः कथमन्यत्प्रपद्यते ॥ ३ ॥
 कथं शुभाशुभे यायं कर्माणी स्वकृते नरः ।
 उपभुङ्क्ते क्व वा कर्म विदेहस्थोपतिष्ठति ॥ ४ ॥

ब्राह्मण उवाच

अेवं सञ्चोदितः सिद्धः प्रश्नांस्तान्प्रत्यभाषत ।
 आनुपूर्व्येण वाषर्षेय यथा तन्मे वयः शृणु ॥ ५ ॥

सिद्ध उवाच

आयुः कीर्तिकराणील यानि कर्माणि सेवते ।
 शरीरत्राडणोऽन्यस्मिंस्तेषु क्षीणेषु सर्वशः ॥ ६ ॥
 आयुः क्षयपरीतात्मा विपरीतानि सेवते ।
 बुद्धिर्व्यावर्तते यास्य विनाशे प्रत्युपस्थिते ॥ ७ ॥
 सत्त्वं बलं च कालं याप्यविदित्वात्मनस्तथा ।
 अतिवेलमुपाश्रान्ति तैर्विरुद्धान्यनात्मवान् ॥ ८ ॥
 यदायमतिकष्टानि सर्वाण्युपनिषेवते ।
 अत्यर्थमपि वा भुङ्क्ते न वा भुङ्क्ते कदाचन ॥ ९ ॥
 दृष्टान्नं विषमात्रं च सोऽन्योन्येन विरोधि च ।
 गुरु वापि समं भुङ्क्ते नातिशुर्णोऽपि वा पुनः ॥ १० ॥
 व्यायाममतिमात्रं वा व्यवायं योपसेवते ।
 सततं कर्म लोभाद्वा प्राप्तं वेगविधारणम् ॥ ११ ॥
 रसातियुक्तमन्नं वा दिवास्वप्नं निषेवते ।
 अपक्वानागते काले स्वयं दोषान्प्रकोपयन् ॥ १२ ॥
 स्वदोषकोपनाद्रोगं लभते मरणान्तिकम् ।
 अथ योद्धन्धनादीनि परीतानि व्यवस्यति ॥ १३ ॥
 तस्य तैः कारणैर्जन्तोः शरीराख्यवते यथा ।
 जिवितं प्रोथ्यमानं तद्यथावद्गुणधारय ॥ १४ ॥

ङिष्ठा प्रकुपितः काये तीप्रवायुसमीरितः ।
 शरीरमनुपर्येति सर्वान्प्राणान् रुणद्धि वै ॥ १५ ॥
 अत्यर्थं बलवानूष्मा शरीरे परिकोपितः ।
 भिनत्ति ज्वस्थानानि तानि मर्माणि विद्धि य ॥ १६ ॥
 ततः सवेदनः सद्यो ज्वः प्रव्यवते क्षरन् ।
 शरीरं त्यजते जन्तुश्छिद्यमानेषु मर्मसु ।
 वेदनाभिः परीतात्मा तद्विद्धि द्विजसत्तम ॥ १७ ॥
 जनीमरणासंवित्राः सततं सर्वजन्तवः ।
 दृश्यन्ते सन्त्यजन्तश्च शरीराणि द्विजर्षभ ॥ १८ ॥
 गर्भसङ्कमणो यापि मर्मणामतिसर्पणो ।
 तादृशीमेव लभते वेदनां मानवः पुनः ॥ १९ ॥
 भिन्नसन्धिरथ क्लेदमद्भिः स लभते नरः ।
 यथा पञ्चसु भूतेषु संश्रितत्वं निगच्छति ।
 शैत्यात्प्रकुपितः काये तीप्रवायुसमीरितः ॥ २० ॥
 यः स पञ्चसु भूतेषु प्राणायाने व्यवस्थितः ।
 स गच्छत्यूर्ध्वगो वायुः कृष्णान्मुक्त्वा शरीरिणाम् ॥ २१ ॥
 शरीरं यं जडात्येव निरुच्छ्वासश्च दृश्यते ।
 निरुष्मा स निरुच्छ्वासो निःश्रीडो गतयेतनः ॥ २२ ॥
 भ्रष्टमाणा सम्परित्यक्तो मृतं धृत्युच्यते नरः ।
 भ्रोतोभिर्धैर्विजानाति धन्द्रियार्थाञ्छरीरभृत् ।
 तैरेव न विजानाति प्राणमाडारसम्भवम् ॥ २३ ॥
 तत्रैव कुरुते काये यः स ज्वः सनातनः ।
 तेषां यद्यद्भवेद्युक्तं सन्निपाते क्वचित्क्वचित् ।
 तत्तन्मर्मं विजानीहि शास्त्रदृष्टं हि तत्तथा ॥ २४ ॥
 तेषु मर्मसु भिन्नेषु ततः स समुदीरयन् ।
 आविश्य लृष्टयं जन्तोः सत्त्वं याशु रुणद्धि वै ।
 ततः स येतनो जन्तुर्नाभिजानाति किञ्चन ॥ २५ ॥
 तमसा संवृतज्ञानः संवृतेष्वथ मर्मसु ।

स ञुवो निरधिष्ठानश्चाव्यते मातरिश्चनः ॥ २६ ॥
ततः स तं मडोच्छ्वासं भृशमुच्छ्वस्य दारुणम् ।
निष्कामन्मप्ययत्याशु तच्छरीरमयेतनम् ॥ २७ ॥
स ञुवः प्रय्युतः कायाल्मभिः स्वैः समावृतः ।
अङ्कितः स्वैः शुभैः पुण्यैः पापैर्वाप्युपपद्यते ॥ २८ ॥
ब्राह्मणः ज्ञानसम्पन्ना यथावच्छ्रुतनिश्चयाः ।
छतरं कृतपुण्यं वा तं विजानन्ति लक्षणैः ॥ २९ ॥
यथान्यकारे षड्योतं लीयमानं ततस्ततः ।
यक्षुष्मन्तः प्रपश्यन्ति तथा तं ज्ञानयक्षुषः ॥ ३० ॥
पश्यन्त्येवंविधाः सिद्धा ञुवं दिव्येन यक्षुषा ।
अवन्तं जायमानं य योनिं यानुप्रवेशितम् ॥ ३१ ॥
तस्य स्थानानि दृष्टानि त्रिविधानील शास्त्रतः ।
कर्मभूमिरियं भूमिर्यत्र तिष्ठन्ति जन्तवः ॥ ३२ ॥
ततः शुभाशुभं कृत्वा लभन्ते सर्वदंडिनः ।
छडैवोश्चावयान्भोगान्प्राप्नुवन्ति स्वकर्मभिः ॥ ३३ ॥
छडैवाशुभकर्मा तु कर्मभिर्निरयं गतः ।
अवाकस्य निरये पापो मानवः पश्यते भृशम् ।
तस्मात्सुदुर्लभो भोक्ष आत्मा रक्ष्यो भृशं ततः ॥ ३४ ॥
उर्ध्वं तु जन्तवो गत्वा येषु स्थानेष्ववस्थिताः ।
कीर्त्यमानानि तानील तत्पतः सन्निबोध मे ।
तच्छ्रुत्वा नैष्ठिकीं बुद्धिं बुध्येथाः कर्मनिश्चयात् ॥ ३५ ॥
तारा रूपाणि सर्वाणि यथैतथ्यन्द्रमण्डलम् ।
यथ्य विभ्राजते लोके स्वभासा सूर्यमण्डलम् ।
स्थानान्येतानि जानीडि नराणां पुण्यकर्मणाम् ॥ ३६ ॥
कर्मक्षयाथ्य ते सर्वे अयन्ते वै पुनः पुनः ।
तत्रापि य विशेषोऽस्ति दिवि नीयोअ्यमध्यमः ॥ ३७ ॥
न तत्राप्यस्ति सन्तोषो दृष्ट्वा दीप्ततरां श्रियम् ।
छत्येता गतयः सर्वाः पृथक्त्वे समुदीरिताः ॥ ३८ ॥

उपपत्तिं तु गर्भस्य वक्ष्याम्यहमतःपरम् ।
यथावत्तां निगदतः शृणुष्ववहितो द्विज ॥ ३८ ॥
एति श्रीमहाभारते आश्रमेधिडे पर्वणि अनुगीतापर्वणि अष्टादशोऽध्यायः ॥

अध्यायः १८

ब्राह्मण उवाच

शुभानामशुभानां च नेह नाशोऽस्ति कर्मणाम् ।
प्राप्य प्राप्य तु पश्यन्ते क्षेत्रं क्षेत्रं तथा तथा ॥ १ ॥
यथा प्रसूयमानस्तु हृत्वी दधात्फलं भङ्गु ।
तथा स्याद्विपुलं पुण्यं शुद्धेन मनसा कृतम् ॥ २ ॥
पापं यापि तथैव स्यात्पापेन मनसा कृतम् ।
पुरोधाय मनो हील कर्मण्यात्मा प्रवर्तते ॥ ३ ॥
यथा कर्मसमाविष्टः काममन्युसमावृतः ।
नरो गर्भं प्रविशति तस्यापि शृणु योत्तरम् ॥ ४ ॥
शुक्लं शोणितसंसृष्टं स्त्रिया गर्भाशयं गतम् ।
क्षेत्रं कर्मजमाप्नोति शुभं वा यद्वि वाशुभम् ॥ ५ ॥
सौक्ष्म्यादव्यक्तभावाव्ययं न स ऽवयव सज्जते ।
सम्प्राप्य ब्रह्मणः कायं तस्मात्तद्ब्रह्म शाश्वतम् ।
तद्भ्रिजं सर्वभूतानां तेन जिवन्ति जन्तवः ॥ ६ ॥
स जिवः सर्वगात्राणि गर्भमाविश्य भागशः ।
दधाति येतसा सद्यः प्राणस्थानेष्ववस्थितः ।
ततः स्पन्दयतेऽङ्गानि स गर्भश्चेतनान्वितः ॥ ७ ॥
यथा हि लोडनिष्पन्दो निषिक्तो बिम्बविग्रहम् ।
उपैति तद्भ्रजनीडि गर्भे जिवप्रवेशनम् ॥ ८ ॥
लोडपिण्डं यथा वह्निः प्रविशत्यभितापयन् ।
तथा त्वमपि जनीडि गर्भे जिवोपपादनम् ॥ ९ ॥
यथा य एीपः शरणं दीप्यमानः प्रकाशयेत् ।
अेवमेव शरीराणि प्रकाशयति येतना ॥ १० ॥

यद्यथ्य कुरुते कर्म शुभं वा यद्वि वाशुभम् ।
 पूर्वद्वेष्टकृतं सर्वमवश्यमुपभुज्यते ॥ ११ ॥
 ततस्तत्क्षीयते यैव पुनश्चान्यत्प्रयीयते ।
 यावत्तन्मोक्षयोगस्थं धर्मं नैवावबुध्यते ॥ १२ ॥
 तत्र धर्मं प्रवक्ष्यामि सुभी भवति येन वै ।
 आवर्तमानो ज्ञातीषु तथान्योन्यासु सत्तम ॥ १३ ॥
 दानं व्रतं ब्रह्मचर्यं यथोक्तव्रतधारणम् ।
 धर्मः प्रशान्तता यैव भूतानां यानुकम्पनम् ॥ १४ ॥
 संयमश्चानृशंस्यं य परस्वादानवर्जनम् ।
 व्यलीकानामकरणं भूतानां यत्र सा भुवि ॥ १५ ॥
 मातापित्रोश्च शुश्रूषा देवतातिथिपूजनम् ।
 गुरु पूजा घृणा शौचं नित्यमिन्द्रियसंयमः ॥ १६ ॥
 प्रवर्तनं शुभानां य तत्सतां वृत्तमुच्यते ।
 ततो धर्मः प्रभवति यः प्रजाः पाति शाश्वतीः ॥ १७ ॥
 अयं सत्सु सदा पश्येत्तत्र ल्येषा ध्रुवा स्थितिः ।
 आचारो धर्ममायष्टे यस्मिन्सन्तो व्यवस्थिताः ॥ १८ ॥
 तेषु तद्धर्मनिक्षिप्तं यः स धर्मः सनातनः ।
 यस्तं समभिपद्येत न स दुर्गतिमाप्नुयात् ॥ १९ ॥
 अतो नियम्यते लोकः प्रमुज्य धर्मवर्त्मसु ।
 यस्तु योगी य मुक्तश्च स अयेतेभ्यो विशिष्यते ॥ २० ॥
 वर्तमानस्य धर्मोऽपि पुरुषस्य यथातथा ।
 संसारतरणं ल्यस्य कालेन मलता भवेत् ॥ २१ ॥
 अयं पूर्वकृतं कर्म सर्वो जन्तुर्निषेवते ।
 सर्वं तत्कारणं येन निःकृतोऽयमिडागतः ॥ २२ ॥
 शरीरग्रहणं चास्य केन पूर्वं प्रकल्पितम् ।
 एत्येवं संशयो लोके तस्य वक्ष्याम्यतः परम् ॥ २३ ॥
 शरीरमात्मनः कृत्वा सर्वभूतपितामहः ।
 त्रैलोक्यमसृजद्ब्रह्मा कृत्स्नं स्थावरजङ्गमम् ॥ २४ ॥

ततः प्रधानमसृज्येतना सा शरीरिणाम् ।
 यथा सर्वमिदं व्याप्तं यां लोके परमां विदुः ॥ २५ ॥
 षड तत्क्षरमित्युक्तं परं त्वमृतमक्षरम् ।
 त्रयाणां मिथुनं सर्वभेदैकस्य पृथक्पृथक् ॥ २६ ॥
 असृजत्सर्वभूतानि पूर्वसृष्टः प्रजापतिः ।
 स्थावराणि च भूतानि षट्येषा पौर्विकी श्रुतिः ॥ २७ ॥
 तस्य कालपरीमाणमकरोत्स पितामहः ।
 भूतेषु परिवृत्तिं च पुनरावृत्तिमेव च ॥ २८ ॥
 यथात्र कश्चिन्भेधावी दृष्टात्मा पूर्वजन्मनि ।
 यत्प्रवक्ष्यामि तत्सर्वं यथावद्गुपपद्यते ॥ २९ ॥
 सुभद्रुःषे सदा सम्यगनित्ये यः प्रपश्यति ।
 कायं यामेध्यसङ्घातं विनाशं कर्म संछितम् ॥ ३० ॥
 यस्य किञ्चित्सुखं तस्य सर्वं दुःखमिति स्मरन् ।
 संसारसागरं धीरं तरिष्यति सुदुस्तरम् ॥ ३१ ॥
 जनीमरणरोगैश्च समाविष्टः प्रधानवित् ।
 येतनावत्सु यैतन्मं समं भूतेषु पश्यति ॥ ३२ ॥
 निर्विद्यते ततः कृत्स्नं मार्गमाणः परं पदम् ।
 तस्योपदेशं वक्ष्यामि याथातथ्येन सत्तम ॥ ३३ ॥
 शाश्वतस्याव्ययस्याथ पदस्य ज्ञानमुत्तमम् ।
 प्रोच्यमानं मया विप्र निबोधेदमशेषतः ॥ ३४ ॥
 इति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि ओशनविंशोऽध्यायः ॥

अध्यायः १९

ब्राह्मण उवाच

यः स्यादेकायने लीनस्तूष्णीं किञ्चिदचिन्तयन् ।
 पूर्वं पूर्वं परित्यज्य स निरारम्भको भवेत् ॥ १ ॥
 सर्वमित्रः सर्वसहः समरक्तो जितेन्द्रियः ।

व्यपेतभयमन्युश्च कामडा मुच्यते नरः ॥ २ ॥

आत्मवत्सर्वभूतेषु यश्चरेन्नियतः शुचिः ।

अमानी निरभीमानः सर्वतो मुक्त एव सः ॥ ३ ॥

श्रुवितं मरणं योभे सुभट्टुःषे तथैव य ।

लाभालाभे प्रिय द्वेष्ये यः समः स य मुच्यते ॥ ४ ॥

न कस्य चित्स्मृडयते नावजानाति किञ्चन ।

निर्द्धन्दो वीतरागात्मा सर्वतो मुक्त एव सः ॥ ५ ॥

अनमित्रोऽथ निर्बन्धुरनपत्यश्च यः क्वचित् ।

त्यक्तधर्मार्थकामश्च निराकाङ्क्षी स मुच्यते ॥ ६ ॥

नैव धर्मी न याधर्मी पूर्वोपचितडा य यः ।

धातुक्षयप्रशान्तात्मा निर्द्धन्दः स विमुच्यते ॥ ७ ॥

अकर्मा याविकाङ्क्षश्च पश्यञ्जगदशाश्रितम् ।

अस्वस्थमवशं नित्यं जन्म संसारमोहितम् ॥ ८ ॥

वैराग्यबुद्धिः सततं तापदोषव्यपेक्षकः ।

आत्मबन्धविनिर्मोक्षं स करोत्यचिरादिव ॥ ९ ॥

अगन्धरसमस्पर्शमशब्दमपरिग्राहम् ।

अरूपमनभिज्ञेयं दृष्ट्वाऽऽत्मानं विमुच्यते ॥ १० ॥

पञ्च भूतगुणैर्दीनममूर्तिमदलेपकम् ।

अगुणं गुणभोक्तारं यः पश्यति स मुच्यते ॥ ११ ॥

विडाय सर्वसङ्कल्पान्बुद्ध्युशारीरमानसान् ।

शनैर्निर्वाणमाप्नोति निश्चिन्धनं ध्वानलः ॥ १२ ॥

विमुक्तः सर्वसंस्कारैस्ततो ब्रह्म सनातनम् ।

परमाप्नोति संशान्तमयलं दिव्यमक्षरम् ॥ १३ ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि योगशास्त्रमनुत्तमम् ।

यश्च ज्ञात्वा सिद्धमात्मानं लोके पश्यन्ति योगिनः ॥ १४ ॥

तस्योपदेशं पश्यामि यथावत्तन्निबोध मे ।

यैर्द्धरिश्चारयन्नित्यं पश्यत्यात्मानमात्मनि ॥ १५ ॥

षण्ड्रियाणि तु संलुत्य मन आत्मनि धारयेत् ।
 तीव्रं तम्या तपः पूर्वं ततो योक्तुमुपक्रमेत् ॥ १६ ॥
 तपस्वी त्यक्तसङ्कल्पो दम्भाडङ्कारवर्जितः ।
 मनीषी मनसा विप्रः पश्यत्यात्मानमात्मनि ॥ १७ ॥
 स येच्छकनोऽत्ययं साधुर्योक्तुमात्मानमात्मनि ।
 तत अकान्तशीलः स पश्यत्यात्मानमात्मनि ॥ १८ ॥
 संयतः सततं युक्त आत्मवान्विजितेन्द्रियः ।
 तथायमात्मानाऽऽत्मानं साधु युक्तः प्रपश्यति ॥ १९ ॥
 यथा छि पुरुषः स्वप्ने दृष्ट्वा पश्यत्यसाविति ।
 तथाऽपमिवात्मानं सम्प्रयुक्तः प्रपश्यति ॥ २० ॥
 षष्ठीकां वा यथा मुञ्जालश्चिन्निर्लुत्य दर्शयेत् ।
 योगी निष्कृष्टमात्मानं यथा सम्पश्यते तनौ ॥ २१ ॥
 मुञ्जं शरीरे तस्यालुष्टिषीकामात्मनि श्रिताम् ।
 अतन्निर्दृष्टानं प्रोक्तं योगविद्भिर्नुत्तमम् ॥ २२ ॥
 यदा छि युक्तमात्मानं सम्यक्पश्यति देहभृत् ।
 तदास्य नेशते कश्चित्त्रैलोक्यस्यापि यः प्रभुः ॥ २३ ॥
 अन्योन्याश्चैव तनवो यथेष्टं प्रतिपद्यते ।
 विनिवृत्य जराभृत्य न लुप्यति न शोचति ॥ २४ ॥
 देवानामपि देवत्वं युक्तः कारयते वशी ।
 ब्रह्म याव्ययमाप्नोति छित्वा देहमशाश्वतम् ॥ २५ ॥
 विनश्यत्स्वपि लोकेषु न भयं तस्य जायते ।
 क्लिश्यमानेषु भूतेषु न स क्लिश्यति केनचित् ॥ २६ ॥
 दुःखशोकमयैर्घोरैः सङ्गस्नेह समुद्भवैः ।
 न विद्याल्येत युक्तात्मा निस्पृहः शान्तमानसः ॥ २७ ॥
 नैनं शस्त्राणि विध्यन्ते न मृत्युश्चास्य विद्यते ।
 नातः सुभतरं किं बिल्लोके क्वचन विद्यते ॥ २८ ॥
 सम्यग्युक्त्वा यदात्मानमात्मन्येव प्रपश्यति ।
 तदैव न स्पृहयते साक्षादपि शतकृतोः ॥ २९ ॥

निर्वेदस्तु न गन्तव्यो युञ्जानेन कथञ्चन ।
 योगमेकान्तशीलस्तु यथा युञ्जत तच्छृणु ॥ ३० ॥
 दृष्टपूर्वा दिशं चिन्त्य यस्मिन्सास्त्रिवसेत्पुरे ।
 पुरस्थाभ्यन्तरे तस्य मनश्चायं न बाह्यतः ॥ ३१ ॥
 पुरस्थाभ्यन्तरे तिष्ठन्यस्मिन्नावसथे वसेत् ।
 तस्मिन्नावसथे धार्यं स बाह्याभ्यन्तरे मनः ॥ ३२ ॥
 प्रचिन्त्यावसथं कृत्स्नं यस्मिन्कायेऽवतिष्ठते ।
 तस्मिन्काये मनश्चास्य न कथञ्चन बाह्यतः ॥ ३३ ॥
 सन्नियम्येन्द्रियग्राभं निर्घोषि निर्जने वने ।
 कायमभ्यन्तरे कृत्स्नमेकाग्रः परिचिन्तयेत् ॥ ३४ ॥
 दन्तांस्तालु य जिह्वां य गलं ग्रीवां तथैव य ।
 हृदयं चिन्तयेद्यापि तथा हृदयबन्धनम् ॥ ३५ ॥
 एत्युक्तः स मया शिष्यो मेधावी मधुसूदन ।
 पप्रच्छ पुनरेवेमं भोक्षधर्मं सुदुर्वचम् ॥ ३६ ॥
 भुक्तं भुक्तं कथमिदमन्नं कोष्ठे विपश्यते ।
 कथं रसत्वं व्रजति शोणितं जायते कथम् ।
 तथा मांसं य मेदश्च स्नाय्वस्थीनि य पोषति ॥ ३७ ॥
 कथमेतानि सर्वाणि शरीराणि शरीरिणाम् ।
 वर्धन्ते वर्धमानस्य वर्धते य कथं बलम् ।
 निरोजसां निष्कमलां मलानां य पृथक्पृथक् ॥ ३८ ॥
 कुतो वायं प्रशसिति उच्छ्वसित्यपि वा पुनः ।
 कं य देशमधिष्ठाय तिष्ठत्यात्मायमात्मनि ॥ ३९ ॥
 श्रुवः कायं वडति येभ्येष्टयानः कलेवरम् ।
 किं वार्णा कीदृशं यैव निवेशयति वै मनः ।
 याथातथ्येन भगवन्वक्तुमर्हसि मेऽनघ ॥ ४० ॥
 एति सम्प्रतिपृष्टोऽहं तेन विप्रेण माधव ।
 प्रत्यद्भुवं मडाबाहो यथा श्रुतमस्मिन्म ॥ ४१ ॥

यथा स्वकोष्ठे प्रक्षिप्य कोष्ठे भाऽऽमना भवेत् ।
 तथा स्वकाये प्रक्षिप्य मनो द्वाऱैरनिश्चलैः ।
 आत्मानं तत्र मार्गेत प्रमादं परिवर्जयेत् ॥ ४२ ॥

अेवं सततमुद्युक्तः प्रीतात्मा नचिरादिव ।
 आसाद्यति तद्ब्रह्म यद्दृष्ट्वा स्यात्प्रधानवित् ॥ ४३ ॥

न त्वसौ यक्षुषा ग्राह्यो न य सर्वैरपीन्द्रियैः ।
 मनसैव प्रदीपेन मलानात्मनि दृश्यते ॥ ४४ ॥

सर्वतः पाणिपादं तं सर्वतोऽक्षिशिरोभुजम् ।
 शृणु निष्क्रान्तमात्मानं शरीरात्सम्प्रपश्यति ॥ ४५ ॥

स तद्दृसृज्य देहं स्वं धारयन्ब्रह्म केवलम् ।
 आत्मानमालोकयति मनसा प्रहसन्निव ॥ ४६ ॥

एदं सर्वरहस्यं ते मयोक्तं द्विजसत्तम ।
 आपृच्छे साधयिष्यामि गच्छ शिष्य यथासुभम् ॥ ४७ ॥

एत्युक्तः स तदा कृष्ण मया शिष्यो मलातपाः ।
 अगच्छत यथाकामं ब्राह्मणश्छिन्नसंशयः ॥ ४८ ॥

वासुदेव उवाच

एत्युक्त्वा स तदा वाक्यं मां पार्थ द्विजपुङ्गवः ।
 मोक्षधर्माश्रितः सम्यक्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ४९ ॥

कश्चिदेतत्त्वया पार्थ श्रुतमेकाग्रयेतसा ।
 तदापि हि रथस्थस्त्वं श्रुतवानेतदेव हि ॥ ५० ॥

नैतत्पार्थ सुविज्ञेयं व्यामिश्रेणोति मे मतिः ।
 नरेणाकृतसंज्ञेन विदग्धेनाकृतात्मना ॥ ५१ ॥

सुरहस्यमिदं प्रोक्तं देवानां भरतर्षभ ।
 कश्चिन्नेदं श्रुतं पार्थ मर्त्येनान्येन केनचित् ॥ ५२ ॥

न ह्येतच्छ्रोतुमर्होऽन्यो मनुष्यस्त्वामृतेऽनघ ।
 नैतदध सुविज्ञेयं व्यामिश्रेणान्तरात्मना ॥ ५३ ॥

द्वियावद्भिर्हि कौन्तेय देवलोकः समावृतः ।
 न यैतदिष्टे देवानां मर्त्यैरुपरि वर्तनम् ॥ ५४ ॥

परा छि सा गतिः पार्थ यत्तद्ब्रह्म सनातनम् ।
यत्रामृतत्वं प्राप्नोति त्यक्त्वा दुःखं सदा सुधी ॥ ५५ ॥
अेवं छि धर्ममास्थाय येऽपि स्युः पापयोनयः ।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ५६ ॥
किं पुनर्ब्राह्मणाः पार्थ क्षत्रिया वा बडुश्रुताः ।
स्वधर्मरतयो नित्यं ब्रह्मलोकपरायणाः ॥ ५७ ॥
उेतुमश्रैतद्दुष्टिष्टमुपायाश्चास्य साधने ।
सिद्धेः क्लं य मोक्षश्च दुःखस्य य विनिर्णयः ।
अतः परं सुभं त्वन्यत्किं नु स्याद्भरतर्षभ ॥ ५८ ॥
श्रुतवाग्ब्रह्मदानश्च पराकान्तश्च पाण्डव ।
यः परित्यजते मर्त्या लोकतन्त्रमसारवत् ।
अेतैरुपायैः स क्षिप्रं परां गतिमवाप्नुयात् ॥ ५९ ॥
अेतावदेव वक्तव्यं नातो भूयोऽस्ति किञ्चन ।
षण्मासान्नित्ययुक्तस्य योगः पार्थ प्रवर्तते ॥ ६० ॥
एति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अनुगीतापर्वणि अेकोनविंशोऽध्यायः ॥
॥ एति अनुगीता समाप्ता ॥

Mahabharata Ashvamedhika parva.

Proofread by Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

Anugita

pdf was typeset on December 30, 2022

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

